

**Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora i izaslanika
predsjednika HS-a akademika Željka Reinera na
euharistijskom slavlju u Zavjetnoj kapeli Hrvatskoga
sabora u proštenu Predragocene Krvi Kristove u
prigodi svečanosti "Dani ludbreške Svete Nedjelje"**

Ludbreg, 4. rujna 2022.

Preuzvišeni oče biskupe mons. Ivan Šaško,
preuzvišeni oče biskupe mons. Mijo Gorski,
preuzvišeni oče biskupe mons. Vlado Košić,
preuzvišeni oče biskupe Vjekoslav Huzjak,
preuzvišeni oče biskupe mons. Božo Radoš,
Preuzvišeni oče biskupe mons. Josipe Mrzljak,
poštovani župnici župe Presvetog Trojstva,
poštovana izaslanice predsjednika Republike Hrvatske, gđo Žarković,
poštovani izaslaniče predsjednika Vlade Republike Hrvatske i župane
Varaždinske županije g. Stričak,
poštovani kolege zastupnici,
cijenjeni gospodine gradonačelnice Bilić,
poštovani predsjedniče gradskog vijeća grada Ludbrega,
poštovani članovi gradskog vijeća,
dragi domaćini i hodočasnici,

osobita mi je čast i zadovoljstvo što sam danas ovdje s vama i što vas mogu
pozdraviti u ime Hrvatskoga sabora - pokrovitelja Dana Svete Nedjelje u
Ludbregu, kao i u svoje osobno ime.

Nitko razuman ili barem imalo obaviješten ne bi pomislio da ovih zadnjih nekoliko godina, uključujući i ovu, nisu bile osobito teške ili, da upotrijebim u zadnje vrijeme često rabljeni eufemizam, izazovne. Suočavali smo se sa pandemijom COVID-19, potresima, u zadnje vrijeme kao i čitava Europa sa gospodarskom i energetsom krizom te značajnom inflacijom što pogađaju ne samo nas već i daleko bogatije zemlje od Hrvatske. Posljednjih pola godine osim same Ukrajine koja plaća strašnu cijenu u ljudskim životima i razaranjima uz povremene upravo nezamislive prijetnje nuklearnim oružjem većina europskih zemalja trpi i neizravne posljedice ruske agresije na Ukrajinu, dakle posljedice ekspanzionističkog rata za kojeg smo svi vjerovali da se barem na tlu Europe neće dogoditi nakon strahota srbočetničke agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu duboko uvjereni da će se ostvariti ono što je prije točno 20 godina izrekao Sveti papa Ivana Pavao II nadajući se, nažalost očito uzalud: „Nikad više nasilja! Nikad više rata!“. Naravno da nas brine i sve češće zveckanje oružjem u našem susjedstvu. Pa ipak, uspijevali smo se, sa više ili manje uspjeha, othrvati svim tim teškoćama. Kad govorimo o pandemiji, osigurano je dovoljno cjepiva za sve stanovnike Hrvatske i niti jedan građanin koji je želio primiti cjepivo nije ostao bez njega ili po njega nije trebao ići u drugu državu. Isto tako niti jedan pacijent koji je trebao respirator ili bilo kakav drugi aparat nije ostao bez njega što se na žalost događalo u mnogo bogatijim zemljama od Hrvatske i niti jedan bolesnik nije trebao biti transportiran na liječenje u neku drugu državu zbog nedostatka kapaciteta u našim bolnicama. Intervencijom države očuvana su radnih mjesta i tvrtke, a činilo se i čini se i danas sve da se očuva standard građana, posebno onih najugroženijih. Jesmo li mogli bolje, vjerojatno jesmo, jesmo li mogli lošije, itekako jesmo pogotovo ako se usporedimo sa nekim drugim zemljama. Je li moguće da će na jesen i ove zime biti teže? Vjerojatno jest.

No ono što mene osobno brine čak i više od svih nabrojanih objektivnih velikih teškoća je duh apatije i sveopćeg pesimizma koji sve više obuzima naš narod, duh duboke vrijednosne i moralne krize, poticanje sumnje i nevjerovanja u funkcioniranje bilo kojih institucija, dapače neskrivenih nastojanja da se institucije ruše, želje za destrukcijom svega, apokaliptičke slike budućnosti koje predskazuju neke skupine i mediji (naravno niti izdaleka ne svi), stvaranje okružja besperspektivnosti i mraka iz kojeg se prividno uopće ne vidi svjetlo. A mi smo se danas svi ovdje skupili upravo radi svjetla, radi svjetla vjere koje zrači baš iz ovoga mjesta, iz Svetišta Predragocjene Krvi Kristove koje je mjesto, ne samo molitve i vjere, već i najčvršće veze između dviju institucija – Crkve i Hrvatskoga sabora. Naime, 1739. godine Hrvatski sabor zavjetovao se da će ovdje izgraditi kapelu ako Svevišnji zaustavi kugu koja je tada harala Moslavinom i Slavonijom. Kuga je prestala, ali zavjet stjecajem raznih okolnosti nije ispunjen sve dok 1994. godine u slobodnoj, neovisnoj i demokratskoj Hrvatskoj, kada je hrvatski narod pod vodstvom našeg prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima napokon ostvario svoju samostalnost, nije postavljen kamen temeljac, a zatim i dovršena Zavjetna kapela.

I u doba kada je harala kuga i u doba ovih suvremenih nedaća, uvijek kada nam je najteže, kada se pitamo postoji li ikakav način kako se nositi sa životnim teškoćama a da ne odustanemo od svoje vjere, trebamo se okrenuti oko sebe i pogledati svoje bližnje kojima je teže od nas. Pa kada vidimo da mnogi od njih nisu odustali, dapače da postoje oni koji usprkos teškoćama koje ih muče svojim bližnjima pokazuju ljubav i suosjećanje i koji i nama daju potporu, da postoje oni koji bi uz Njega s nama i dolinom smrti išli ne bojeći se zla, moramo se trgnuti, iz mraka pogledati prema svjetlu i ne dozvoliti sebi da potonemo u blato mraka i beznađa, oduprijeti se tome da odustanemo, da dignemo ruke, oduprijeti se tome da nam agresivno nameću svoju ideologiju pod firmom tzv. političke

korektnosti koja onda ponekad poprima upravo bizarne razmjere i postaje svoja suprotnost, oduprijeti se da zagovaramo kulturu smrti umjesto kulture života u što nas neki neprestano guraju.

Budući da su građani Hrvatske u ogromnoj većini vjernici, tu vjeru valja nam očitovati u svakodnevnom životu i to upravo kad nam je najteže jer kao što je Sveti papa Ivan Pavao II rekao „Lako je biti dosljedan u času oduševljenja, ali je to teško u času nevolje.“ A u malodušje, očaj i crnilo ni u kojem slučaju ne vuku samo oni koji ne vjeruju, koji vjeru potpuno odbacuju pa čak i preziru ili ismijavaju, već i oni, da parafraziram jednog uglednog teologa, koji nameću duh uobražena vjerskoga čistunstva i superiornosti, traže poslušnost drugih laika bez razmišljanja i mogućnosti rasprave, nameću prividnu „veću“ pobožnost kojom samovoljno „uvjetuju“ pristup u Božje kraljevstvo. No prava je istina daleko od toga – to je kraljevstvo otvoreno svakome, Njegova je ljubav neizmjerena i Njegove su ruke raskriljene da svakoga zagrlji a posebno one koji su najviše ranjeni i potrebiti, koji su grešnici ali iz svojih grešaka uče biti bolji ljudi. Međutim, kako je rekao Sveti otac papa Franjo „Ako su naša srca zatvorena, ako su naša srca od kamena, kamenje se nađe i u našim rukama i spremni smo ga baciti.“ Stoga ne dozvolimo da nam se to dogodi, otvorimo svoja srca, osobito u najtežim trenucima i posebice svima koji su najviše potrebiti, a na prvom mjestu potrudimo se svi raditi na obnovi toliko potrebnog zajedništva hrvatskih građana koje se uvijek u povijesti pokazalo u najboljem svjetlu upravo u najtežim trenucima. Završiti ću istim riječima kojima već više godina završavam svoja obraćanja s ovoga mjesta: u dubokoj i iskrenoj vjeri da imamo snage za prevladavanje svih izazova i objektivnih teškoća sa kojima se suočavamo, naših strahova, slabosti i razlika, čuvao nas sve dragi Bog i čuvao nam jedinu i vječnu Hrvatsku.